

## Arrest

**nr. 38 629 van 11 februari 2010  
in de zaak RvV X / II**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X  
X**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 18 december 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 november 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 1 december 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn.

In het verleden heeft verzoeker verschillende asielaanvragen ingediend, welke allen negatief werden afgesloten.

Op 3 augustus 2006 heeft verzoeker een aanvraag tot vestiging ingediend als werker.

Op 16 juni 2008 heeft verzoeker een aanvraag tot een verklaring van inschrijving als zelfstandige gedaan.

Op 7 juli 2008 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving.

Op 24 oktober 2008 ontvangt verzoeker een E-kaart op basis van zijn zelfstandige activiteit.

Op 12 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van D., M .geboren te K., op (in) (...)1976 van Slovaakse (Republiek) nationaliteit. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.*

*Reden van de beslissing:*

*Betrokkene voldoet niet meer aan de in artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1960 gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk als zelfstandige:*

*Betrokkene werd op 7.07.2008 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving, gevolgd op 24.10.2008 door een E-kaart op basis van zijn zelfstandige activiteit. Uit het administratief dossier blijkt de situatie van betrokkene sindsdien totaal gewijzigd. Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat betrokkene geen zelfstandige meer is. Ook in het Belgisch Staatsblad werd opgenomen op dd. 30.09.2008 dat betrokkene zijn ontslag nam als bestuurder bij 'S.' op 30.06.2008. Op het moment van afgifte van de verklaring van inschrijving waren onze diensten daar niet van op de hoogte, nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ons daarvan in kennis stelde. Waarop hij eigenlijk het verblijf bekwaam op onrechtmatige basis.*

*Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene geen andere economische activiteit in België ontwikkelde bvb in loondienst. Derhalve kan hij evenmin als werknemer het verblijf behouden. Betrokkene stelt werkzoekende te zijn en schreef zich dan ook in bij de VDAB als werkzoekende. Betrokkene legde verder het bewijs voor zich te hebben ingeschreven in een aantal interimkantoren en zich te hebben aangeboden bij een aantal firma's, op zoek naar werk. Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene, sinds de beëindiging van zijn 'zelfstandige activiteit', nog niet één dag is tewerkgesteld geweest. Vandaar dat er kan gesteld worden dat ondanks de voorgelegde documenten er niet kan gesteld worden dat betrokkene heeft bewezen een reële kans op tewerkstelling te maken. Betrokkene heeft zich intussen tot het OCMW moeten wenden. Kennelijk ziet betrokkene dus evenmin zelf enige verbetering van zijn situatie. Dit doet verder afbreuk aan zijn reële kansen op tewerkstelling.*

*Betrokkene moet, bij gebrek aan enige economische activiteit, eerder beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Zijn bestaansmiddelen bestaan sinds 14.07.2009 immers uit het leefloon (in categorie 3 als persoon met gezinslast). Derhalve dient te worden vastgesteld dat betrokkene een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dient er een einde gemaakt te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.*

*Betrokkene voldoet dus niet meer aan de voorwaarden van art 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en vormt een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.*

*Overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie."*

## 2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van "artikel 40 par 4 juncto artikel 3 van de leefloonwet juncto artikel 4 van de motiveringswet dd. 29 juli 1991."

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

*"Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:*

*2.2. 1 Schending artikel 40 par 4 juncto artikel 3 van de leefloonwet juncto artikel 4 van de motiveringswet dd. 29 juli 1991.*

*De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:*

*Betrokkene voldoet dus niet meer aan de voorwaarden van artikel 40par. 4 van de wet van 15 december 1980 en vormt een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Overeenkomstig artikel 42 bis par. 1 van de wet van 15 december 1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden*

aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie. Verzoeker wenst te verwijzen naar de bijhorende wettelijke bepalingen die de beslissing motiveren.

Artikel 40 par. 4 stelt:

§4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 4/, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Artikel 42 bis par. 1 stelt:

§1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4, en de in artikel 40bis, §4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of voor de in artikel 40, 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, §4, eerste lid. 1, 1° in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt,

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.

Verzoeker stelt vast dat hij conform artikel 40 par. 4 1° is het Rijk mag verblijven indien hij een kans maakt om werk te vinden.

Uit het niks blijkt dat verzoeker in de toekomst geen kans zou hebben om werk te vinden. De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert: Betrokkene heeft zich intussen tot het OCMW moeten wenden. Kennelijk ziet betrokkene dus evenmin zelf enige verbetering van zijn situatie. Dit doet verder geen afbreuk aan zijn reële kansen op tewerkstelling.

Deze argumentatie is volledig onterecht. Verzoeker wenst te verwijzen naar de bepalingen uit de leefloonwet. Om een leefloon te kunnen ontvangen dient verzoeker werkwilg te zijn. Uit het administratief dossier blijkt NIET dat verzoeker niet werkwilg zou zijn. Verzoeker kan hiervoor verwijzen naar zijn stukken 2. Het betreffen arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid. Verzoeker heeft als vleesarbeider gewerkt van 23 november tot 27 november 2009.

Bovendien doordat verzoeker op heden bijgestaan wordt door een maatschappelijk assistent van het OCMW ontvangt verzoeker begeleiding bij zijn zoektocht naar werk. Door de begeleiding maakt

verzoeker wel degelijk een reële kans op tewerkstelling. Dit blijkt op heden uit de feiten. Op 14 juli 2009 heeft verzoeker een leefloon ontvangen van het OCMW GENT en enkele maanden later (zijnde 3 maanden) heeft verzoeker al interim contracten kunnen bekomen. Verzoeker wenst erop te wijzen dat hij gewerkt heeft VOOR hij kennis heeft gehad van de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing loopt als dus volledig mank en is aldus foutief. Artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 stelt uitdrukkelijk: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. Het is duidelijk dat een verkeerde motivering of een motivering die mank loopt geen afdoende motivering is zoals bedoeld in artikel 4 van de wet van 29 juli 1991. Zoals hierboven gezegd is de motivering niet correct gezien bijstand van een maatschappelijk assistent in het kader van de leefloonwet het volgende impliceert:

- Bereidheid tot werken en er een reële kans tot werk hebben

- Bijstand van een maatschappelijk assistent waarbij de arbeidskansen van verzoeker verhogen gezien de maatschappelijk assistent kan bemiddelen.

Dit is nu juist wat er gebeurd is. Door de hulp van het OCMW, hulp die verplichtend is voor het OCMW, heeft verzoeker zijn kansen op tewerkstelling danig verhoogd. Het enkel stellen dat verzoeker een reële belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk is dan ook niet correct:

- Verzoeker ontvangt pas een leefloon vanaf 14 juli 2009 zijnde op heden slechts 5 maanden. Dit is nog geen onredelijke lange termijn dat hij afhankelijk is van het sociaal bijstandstelsel.

- In deze 5 maanden heeft hij al een week kunnen werken

Verzoeker is dan ook van oordeel dat hij een reële kans zal maken om verder tewerkgesteld te kunnen worden, eerst als interim arbeider en daarna misschien met een contract van onbepaalde duur bij het vleesbewerkingsbedrijf. Verzoeker wenst tevens te verwijzen naar de lijst van knelpuntberoepen 2008 van de VDAB die vleesbewerker beschouwt als een knelpunt beroep. Derhalve is de feitelijke motivering niet afdoende. Meer zelf ze is niet correct. De staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde heeft blijkbaar weinig inzicht in de maatschappelijke werkelijkheid en kennis van de voorwaarden om een leefloon te ontvangen. Bovendien ontvangt verzoeker slechts sinds 5 maanden een leefloon. Dit kan niet beschouwd worden als onredelijk lang zodat hij een onredelijke belasting vormt voor het bijstandstelsel. De feitelijke motivering is wereldvreemd en daardoor niet correct. De beslissing dd. 12 november 2009 dient aldus vernietigd te worden."

Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoekers verwijzing naar de leefloonwet onvoldoende precies is om te kunnen achterhalen welke wet verzoeker precies bedoelt, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt wat volgt:

*"Art.4. De bij deze wet voorgeschreven motiveringsplicht is niet van toepassing indien de motivering van de handeling:*

*1 ° de uitwendige veiligheid van de Staat in het gedrang kan brengen;*

*2 ° de openbare orde kan verstoren;*

*3 ° afbreuk kan doen aan de eerbied voor het privéleven;*

*4 ° afbreuk kan doen aan de bepalingen inzake de zwijgplicht."*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ziet niet in hoe dit artikel van de voormelde wet kan geschonden zijn daar de bestreden beslissing omstandig gemotiveerd is. Verzoeker laat na de schending van dit artikel toe te lichten. Een schending van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) bepaalt wat volgt:

*"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.*

*§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.*

*§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.*

*§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te*

verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :  
1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;  
2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 16 juni 2008 een verklaring van inschrijving als zelfstandige heeft gevraagd. Verzoeker legde verschillende bewijsstukken neer waaruit bleek dat hij zaakvoerder was van de coöperatieve vennootschap met onbeperkte aansprakelijkheid "S.". Daarop werd verzoeker op 7 juli 2008 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving en verkreeg hij op 24 oktober 2008 een E-kaart. Evenwel heeft de Dienst Vreemdelingenzaken aan de hand van een recent uittreksel uit de kruispuntbank vernomen dat verzoeker op 30 juni 2008 zijn ontslag nam als bestuurder uit de coöperatieve vennootschap "S.". Dit werd ook gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 30 september 2008. Aldus blijkt er in casu geen sprake meer te zijn van een zelfstandige activiteit. Dit wordt overigens ook niet betwist door verzoeker.

Op 6 augustus 2009 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een brief aan de burgemeester van Gent met de vraag om verzoeker uit te nodigen en te vragen welke activiteit hij heden heeft en hem te verzoeken daarvan binnen de maand bewijsstukken neer te leggen.

Verzoeker wordt op 12 augustus 2009 uitgenodigd en verklaart op 1 september 2009 als werknemer te zullen beginnen werken. Hij belooft hiervan de nodige bewijsstukken te zullen overmaken, alsook een bewijs van zijn bestaansmiddelen. Op 4 september 2009 legt verzoeker volgende documenten neer: 2 kaartjes van interimkantoren, 3 verklaringen van winkels waaruit blijkt dat verzoeker spontaan gesolliciteerd heeft (waarvan slechts één gedateerd), een uitnodiging van de RVA van 18 augustus 2009, een attest van de VDAB waaruit blijkt dat verzoeker sinds 3 september 2009 is ingeschreven als werkzoekende en een attest van steunverlening van het OCMW waaruit blijkt dat verzoeker sinds 14 juli 2009 een leefloon ontvangt. Uit voormelde stukken blijkt aldus dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij heeft voorgehouden, niet tewerk is gesteld maar wel werk zoekt. Daarop beslist de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 november 2009 om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen.

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;  
2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden

*onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;*

*4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”*

Verzoeker stelt dat hij conform artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet in het Rijk mag verblijven indien hij een kans maakt om werk te vinden. Vervolgens stelt verzoeker dat uit niets blijkt dat hij in de toekomst geen kans zou hebben om werk te vinden. Verzoeker is het niet eens met de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt dat het feit dat hij zich heeft moeten wenden tot het OCMW betekent dat hij zelf geen verbetering ziet van zijn situatie en dat dit verder afbreuk doet aan zijn reële kansen op tewerkstelling. Tevens is verzoeker het niet eens met de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt dat hij een reële belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Verzoeker benadrukt dat hij slechts sinds 14 juli 2009 een leefloon ontvangt.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat hij het recht heeft om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven als werknemer voor zover hij kan aantonen dat hij werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. De verwerende partij betwist niet dat verzoeker werkzoekende is, doch is de mening toegedaan dat verzoeker geen reële kans maakt om te worden aangesteld.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker sinds de beëindiging van zijn zelfstandige activiteit op 30 juni 2008 tewerkgesteld is geweest en verzoeker betwist dit ook niet. Aldus blijkt dat verzoeker 17 maanden zonder werk is geweest, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij te stellen dat verzoeker geen reële kans maakt om te worden tewerkgesteld. Aldus heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vastgesteld dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft een verblijfsrecht verkregen op grond van artikel 40, § 4, 1° en niet op grond van artikel 40, § 4, 2° of 3° (de niet actieve EU-burger), zodat het volstaat na te gaan of verzoeker nog voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers kritiek ten aanzien van de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt dat hij een onredelijke belasting vormt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, heeft aldus betrekking op een overtoollig motief en kan aldus niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Geheel ten overvloede stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker sinds 14 juli 2009 samen met zijn 6 kinderen ten laste is van het OCMW zodat het niet kennelijk onredelijk is te stellen dat hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Daar waar verzoeker verwijst naar een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid van 23 november tot 27 november 2009, dient te worden opgemerkt dat deze arbeidsovereenkomst dateert van na de bestreden beslissing en bijgevolg de wettigheid van de bestreden beslissing niet kan aantasten. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Het feit dat de kennisgeving van de bestreden beslissing pas op 1 december 2009 heeft plaatsgevonden doet geen afbreuk aan voorgaande.

Ook verzoekers verwijzing naar de lijst van knelpuntberoepen is niet relevant daar nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een knelpuntberoep zou uitoefenen, noch dat hij op zoek was naar werk in een vleesverwerkingsbedrijf. De door verzoeker aan het bestuur voorgelegde spontane sollicitaties hebben geen uitstaans met een knelpuntenberoep.

Een schending van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van “artikel 4 par. 2 juncto artikel artikel 42bis par. 2 bis Vw”.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“

A.

Artikel 42 bis par. 1 stelt expliciet ‘indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk’. Zoals hierboven gesteld is, kan het ontvangen van een leefloon op 14 juli 2009 tot heden (zijnde slechts 5 maanden) met daarin al een werkervaring, niet beschouwd worden als een onredelijke belasting van het sociaal bijstandstelsel.

Het OCMW is bovendien een residu stelsel. Het is helemaal niet de bedoeling dat verzoeker sedentair wordt in het bijstandstelsel. Bovendien zal dit ook niet toegelaten worden door het OCMW. Geen werkbereidheid staat gelijk aan geen steun vanwege het OCMW.

De administratie gaat aldus uit van een veel te exhaustieve interpretatie van het woord onredelijk.

De beslissing dient aldus vernietigd te worden gezien verzoeker geen onredelijke belasting vormt voor het sociaal bijstandstelsel.

B.

De bestreden beslissing verwijst enkel en alleen naar artikel 42 bis par.1. De verwerende partij ziet blijkbaar uit het oog dat er eveneens een par. 2 bestaat van dit artikel.

Artikel 42 bis par. 2 stelt de uitzonderingen vast waarbij de verwerende partij GEEN einde kan stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker.

Verzoeker is het slachtoffer van de crisis die het enorm moeilijk maakt om een passende dienstbetrekking te vinden.

Verzoeker bevindt zich aldus in een van de voorwaarden van par 2 van artikel 42 bis Vw. Hij is namelijk onvrijwillig werkloos. Bovendien heeft hij zich tevens ingeschreven bij de VDAB wat de tweede voorwaarde behelst van artikel 42 bis par. 2 Vw.

Verzoeker voldoet aldus aan alle voorwaarden van het uitzonderingsmechanisme van artikel 42 bis par. 2 Vw.

De beslissing is aldus in strijd met de wettelijke bepaling van artikel 42 bis par. 2 Vw. Een beslissing genomen door de administratie in strijd met wettelijke bepalingen dient vernietigd te worden zoniet hebben wetten, die goedgekeurd zijn door democratisch verkozenen, geen zin. Indien beslissing in strijd met wettelijke bepalingen in de rechtsorde blijven bestaan is het democratische rechtsstaat in gevaar. Dit is nu net de taal die de wetgever heeft gegeven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om na te gaan of de administratie hun wetten na komt.”

Vooreerst verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar de bespreking van het eerste middel waaruit reeds is gebleken dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in alle redelijkheid een einde heeft gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker op grond van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker verwijst naar artikel 42bis, §2 van de Vreemdelingenwet kan hij niet worden gevolgd.

Artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet verwijst inderdaad naar de gevallen waarin geen einde kan worden gesteld aan het verblijf en bepaalt wat volgt:

“§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1 °, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;  
2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Verzoeker is niet arbeidsongeschikt ten gevolge van ziekte of een ongeval en voldoet dus niet aan artikel 42bis §2, 1° van de Vreemdelingenwet. Evenmin heeft hij reeds 1 jaar gewerkt of blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hij een beroepsopleiding is gestart, zodat hij ook niet voldoet

aan de voorwaarden van artikel 42bis, §2, 2° of 4° van de Vreemdelingenwet. Tevens kan verzoeker ook niet volhouden dat hij zich in een toestand van onvrijwillige werkloosheid bevindt na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst aangezien uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat hij na het beëindigen van zijn zelfstandig statuut zou gewerkt hebben. Verzoeker was zoals voormeld zelfstandige en heeft ontslag genomen als bestuurder. Hij is nooit werknemer geweest zodat hij het statuut van werknemer ook niet kan behouden vermits hij het nooit heeft gehad.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat hij zich in één van de uitzonderingsmechanismen bevindt. Een schending van artikel 42bis, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 4 wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat verzoeker nalaat uiteen te zetten welke wet hij geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van “artikel 8 EVRM en de artikelen 7.1 en 9 kinderrechten verdrag”.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

#### *“2.2.3 Beslissing strijdig met artikel 8 EVRM en met artikel 7.1 artikel 9 kinderrechten verdrag*

##### *A.kinderrechten verdrag*

*Verzoeker is vader van 6 kinderen tezamen met zijn intieme vriendin M.B. (stuk 3). Zijn kinderen hebben geen bevel ontvangen om het grondgebied te verlaten. Heel concreet komt de uitvoering van de beslissing op het volgende neer: Verzoeker dient het Belgisch grondgebied te verlaten doch zijn intieme vriendin en zijn kinderen dienen dit niet. Dit wil zeggen dat de kinderen onvrijwillig worden gescheiden van hun vader. Artikel 7.1 van het verdrag dd 20 november 1989 inzake de rechten van het kind opgemaakt te NEW YORK stelt: Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.*

*Artikel 9 van het verdrag dd 20 november 1989 inzake de rechten van het kind opgemaakt te NEW YORK stelt: De staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de onmogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissing dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind.*

*Het is duidelijk zoals in de eerste alinea onder punt A hierboven vermeld, indien verzoeker uitvoering heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten hij gescheiden wordt van zijn kinderen. Zodoende kunnen de kinderen niet meer door hun vader worden verzorgd gezien de fysieke afstand tussen Slowakije en België (artikel 7). Artikel 9 wordt dan eveneens geschonden. De staten die partij zijn bij het verdrag, die is voor België het geval wat dit verdrag is goedgekeurd bij de wet van 25 november 1991, waarborgen echter dat het kind NIET gescheiden word van ouders.*

*Door de beslissing van 12 november 2009 worden de kinderen, die een verblijfsrecht hebben in België, gescheiden van hun vader. De administratie kan conform het kinderrechtenverdrag deze beslissing niet nemen. De administratie is gehouden in de uitoefening van zijn bevoegdheden aan de wet van 25 november 1991 waarbij het bovenvermeld verdrag in werking treed. De beslissing dd. 12 november 2009 is aldus in strijd met artikel 7 en artikel 9 van het verdrag en dient aldus te worden vernietigd.*

##### *B: Artikel 8 EVRM*

*Artikel 8 EVRM stelt: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Zoals hierboven gesteld werd aan de intieme vriendin, en de moeder van zijn 6 kinderen, van verzoeker geen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Het gevolg is dat dit een schending is van artikel 8 EVRM. Verzoeker kan zijn familieleven niet meer uitoefenen gezien de fysieke verwijdering tussen Slowakije en België. De intieme vriendin en moeder van zijn 6 kinderen hebben het recht om in België te verblijven. Het staat boven water dat artikel 8 directe werking heeft. De bestreden beslissing dd. 12 november 2009 is aldus een inmenging in het prive-leven van verzoeker. Een inmenging in het privé-leven is enkel en alleen mogelijk om de democratie te redden. Dit is hier geenszins aan de orde. De beslissing dd. 12 november 2009 is aldus een aanfluiting van artikel 8 EVRM en dient hierdoor te worden vernietigd.”*

Daargelaten de vraag of verzoeker een belang heeft bij dit middel, gelet op het feit dat de vordering niet namens het kind werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131) merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de artikelen 7.1 en 9 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Bovendien staat het de kinderen vrij hun vader te volgen zodat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat hij zijn kinderen niet meer zal kunnen verzorgen of dat hij ten gevolge van de bestreden beslissing zal worden gescheiden van zijn kinderen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Het staat betrokkene vrij zich te laten vergezellen van zijn levenspartner en kinderen voor de duur van de tijdelijke verwijdering. Te dezen toont de verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de inmenging in zijn gezinsleven disproportioneel is. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU